

DERES KORNÉLIA

Napon

„Nem azért fizettem, hogy másnak / jó legyen”
(Gál Ferenc)

I.

Amott éneklő tömegek. Valamit kéne csinálni ezzel a tavasszal, virágozzék el, aminek el kell. Én csíkos nyugágyon fekszem, talpig vörösben: kezemből, mint egy képen, kiradírozták a fegyvert. Nincsen hang, ami kijönne belőlem. Akvarellé válok, szétfolyok. Izzadni kezdek. Értetek.

II.

Lencséken keresztül nézem az ujjnyomos valóságot. A gömbölyű pirulák szétolvadnak bennem: hófehér hadtest a gépezet ellen. Nappal meg mások szavait, mozdulatait lopom, nehogy kiszúrjanak. Belesimulok tájaitokba, hozzátok lassulok, akár kövér, barna nyulak a vasúti földeken, akikre este már csak a legkisebbek emlékeznek.

III.

Aztán jön az allergiaszezon. A bohócok ezredszer is eladják maguk, nagy veréssel. Fizetni nincs okom. A könnyezés hava ez. De ebből a hóból térkép ki nem vezet, ehhez ideg kell és tüdő és vasgyomor. Személyre szabott túlélés. Ráolvasás, ének. Nem veszek magamhoz ételt, s nem hordom ki, akiket ki lehet.